

Ивайло Шонов

Птици без крила

„Крит и безкрайния плен бе намразил в душата си...“
Овидий, „Метаморфози“, VIII 183

Ветрове духаха в Полето на Гърбавите. Така си беше от памтивека. Нямаше камък, бронзова плоча или някакво писмено свидетелство, което да съобщава откога точно бе започнало всичко. Ветровете духаха от север, от юг, от изток, от запад...

В момента, пак поради нечия анонимна прищявка, духаше силен южен вятър. Въздушният поток ревеше освирепяло. Сред острата трева, залепнал към земята като пиявица, пълзеше един от Гърбавите. Отзад, на гърба, между двете плешки юношата носеше голяма гърбица. „Мутация“ – би казал някой. „Нещо напълно природно и естествено“ – би опорил друг. Гърбавите се раждаха с гърбици, живееха с гърбици и умираха с гърбици. Дори под двата кубични метра пръст те не се разделяха с тези телесни образувания. Гърбиците бяха нещо като ветровете – никой не знаеше нищо за тях.

Гърбавото момче бе облечено в зеленикав брезентов комбинезон. Отпред, над десния му джоб, пишеше „Раки“. Вероятно така се казваше...

„Гадна страна!“ – озлобление бе замъглило съзнанието му. Раки яростно забиваше тежките оловни котки в земята и пълзеше напред. В очите му напиреха сълзи, едва удържаше риданието си. „Искам да се махна от тази гадна страна. Само да се махна... не искам нищо друго!“ Не знаеше къде точно иска да отиде. „Някъде“. И това някъде да бъде по-далеч. Много, много далеч. Беше му опротивяло всичко наоколо и всички. Скотският живот пиеше младостта му, а скапаната среда – мозъка му.

– Каква смешна птица! – извика Раки, сякаш за да заглуши южния вятър. Но гласът му се превърна в неразбираемо и протяжно „а-а-а...“

Отпред, ниско над земята, гонена от бясната стихия, с големи подскоци се придвижваше малка космата топчица. Беше птица, много странна птица. Вместо пера имаше дълги твърди косми. Космата птица?! Изведнъж птицата изгуби равновесие, превъртя се във въздуха като ударена и падна в драките.

Раки забеляза мястото и започна да пълзи натам. Вятърът бясно го блъскаше в гърба. Усещаше странно пулсиране в гърбицата си. Като възпален цирей, който всеки миг ще се спуска и ще го облее в гной.

Шиповете на мъховете се забиваха дълбоко в тялото му и го деряха до кръв.

– Не е смешна... – прошепна Раки, сякаш за да се оправдае.

Птицата беше мъртва. Опръсканите с кръв шипове се бяха впили в тялото ѝ. Той внимателно освободи птицата – тя нямаше крила. Вместо тях отстрани на тялото си носеше две малки чукаччета. Такива бяха всички птици в Полето на Гърбавите – птици без крила. Затова пък имаха мускулести крака с големи закривени нокти – с тях се закрепваха към земята, за да не бъдат отнесени от вятъра.

– И въпреки това е смешна – си каза Раки и хвърли малката топчица нагоре. Вятърът я подхвана и я издигна високо. Проследи я с поглед докато се стопи в сивото небе. Птицата сега наистина летеше, но беше мъртва.

– И аз съм смешен – и погледна към големите оловни котки, вързани за ръцете и краката му. Ако ги нямаше, щеше да се превърне в смешна играчка на вятъра. Лазеше по корем като животно, вместо да върви на два крака, но затова пък беше жив.

Раки се огледа. Обширна равнина, покрита с ниски, сливащи се със земята растения. Тук всичко се бе приспособило към постоянно духащите свирепи ветрове. Единствено непоклатими сред Полето на Гърбавите стояха високите бетонни кули на ветродвигателите. Огромните им перки винаги се обръщаха към преобладаващия вятър.

Вятърът от юг утихна. Раки вдигна глава и отново огледа околността. Нищо не се бе променило: растенията – ниски, птиците – космати, само ветродвигателите имаха крила. Нищо не се е променило... Задави го остър, истеричен смях – надсмиваше се над всичко заобикалящо го.

Импулсивно откачи каишката на едната котка. Подхваната от вятъра, освободената му дясна ръка увисна във въздуха. Освободи и лявата си ръка. Брулено от вятъра, тялото му се изпъна като струна.

Години, мъчително изминали години бе искал да полети. Оставаше му да освободи и котките на краката си. Не знаеше накъде ще го отнесе вятърът. Можеше да свърши като онази птица, набучен върху бодлите на някой дървесен мъх. Или щеше да стигне места, които никой досега не е виждал. Но първата възможност – смъртта – му се струваше по-реална...

Заслужава си да опита. Тъкмо се готеше да развърже краката си, чу едно провлачено от вятъра „Къде си мислиш, че отиваш?“⁶⁶. Изненадан Раки извърна глава. Беше баща му. И този път полетът за Никъделандия се отлагаше...

Раки отвори очи. Намираще се в санитарния сектор на

Ветродвижател А00325. Цялото му тяло бе омотано в бинтове като мумия. През превръзките бяха избили петна кръв, рани от шиповете на дървесните мъхове. Някаква сладникава болка бе обляла цялото му тяло. Раки се размърда. Огледа стаята и срещна погледа на баща си – стария баща с голямата тъжна гърбица отзад. Сега очите му бяха благи и изпълнени със съчувствие.

– Лекарите казаха, че за около месец ще се оправяш...

Раки вяло махна с ръка. И преди бе чувал подобни приказки. Него никои не можеше да го поправи – беше се родил такъв opak и странен.

– Защо пак излезе сам навън? – в гласа на стареца имаше укор. В такъв момент трудно откриваше точните думи. – Може да загинеш. Друг път не прави така...

– Татко, защо птиците нямат крила?

Старецът го погледна неразбиращо.

– Защо?!... Ти виждал ли си някога птица с крила? Тук всички птици са без крила... И защо изобщо са им на птиците крила?... Каж ми, ти виждал ли си птица с крила?

– Да – усмихна се тайнствено Раки. – Капитан Ла Дед, онзи в инвалидната количка...

– Дето живее в разрушения А89 ли? – прекъсна го старецът.

– Да.

– Защо си ходил при този изкукуригал шизофреник?

Раки с тревога отчитаеше, че баща му започва да се ядосва.

– Знаеш ли колко много мъртъвци лежат на съвестта му? Целият команден корпус на А89! Само той остана жив... Отвърва се с два откъснати крака. А другите, невинните, заплатиха повече...

– Това вече съм го чувал! – отвърна с досада Раки. – Пак ли започваш да ме поучаваш.

Но баща му сякаш не го чу.

– Хората разправят, че в онази фатална нощ този твой Ла Дед е бил пиян. Имало е ураганен североизточен вятър със скорост 118 възела, а Дед е бил фиркан като свиня. Не е дал заповед за промяна на положението на перките. Бил е млад като теб, опърничав и самонадеян. Не знам защо Съветът го е избрал за командир... Сигурно е имал дебели връзки. В онази нощ вятърът усукал перките и откъснал целия енергиен блок заедно с командната зала. От ветродвижателя останали само основите и по-ниските етажи. Ето това направил умникът Ла Дед – старецът отиде до илюминатора и потърси в полето останките на А89.

След малко продължи с по-спокоен глас:

– И какво ми говореше за птиците?

Раки премълча.

– Не се сърди – съчувствието пак бе намерило място в думите му. –

Не искам да те изгубя.

След дълго мълчание Раки каза:

– В една книга пишеше, че преди много години, много преди да задухат ветровете, птиците са били с крила.

Баща му се замисли.

– Възможно е да е било така...

– Татко, хората победени ли са?

– От кого да са победени?

– От ветровете.

– Откъде пък ти хрумна тази мисъл... Ла Дед ли ти я внуши?

Раки виновно кимна с глава.

– Този Ла Дед има странна логика – констатира баща му. После продължи: – Навремето имаше една шантава теория, която се мъчеше да обясни ветровете и тяхната променлива природа. Учените предполагаха, че някъде далеч, някъде отвъд хоризонта, съществува огромно кълбо от огнена плазма. Тази хипотетична плазма имала извънземен произход... Дошла от космоса. Траекторията на това нажежено газово кълбо е несъстабилна. А нали знаеш, ветровете духат от високото към ниското атмосферно налягане. Огненото кълбо е нагрятото до хиляди градуси и това понижава атмосферното налягане. Плазмата се движи по сложна траектория около Полето... Затова ветровете са толкова силни и променливи...

Раки гледеше през илюминатора на стаята си. В полето ято безкрили птици се придвижваше с подскоци на юг. От високо ятото приличаше на голям сив килим, разстелен вълнообразно над тъмнопазелената зеленина на дървесните мъхове.

Раки беше изчислил, че ако сега скочи през илюминатора, при насрещен вятър ще стигне земята за седем секунди. Твърдо беше решил да приключи със себе си завинаги.

Отвори илюминатора. Вятърът връхлетя в стаята и развъртя всичко. Раки стоеше пред голямото огледало. За последен път се огледа, като в размазан сън виждаше всичко – грозната си физиономия, гадната гърбичка между плешките, зеленикавия комбинезон, табелката с надпис „РАКИ“...

В огледалото името му се четеше иначе: „ИКАР“.

Раки прекрачи първаза на илюминатора. Беше затворил очите си докато свободно падаше надолу. Въздухът свиреше покрай него. Броеше на ум секундите... Краят беше близо.

И тогава усети как дрехите на гърба му се разкъсват. Голямата гърбица между плешките му се разпука и от нея се разпериха чифт крила. Стремителното падане надолу спря. За миг увисна във въздуха, после въздушният поток го понесе нагоре.

Разперил крила, Раки летеше. Летеше нагоре. Мислеше си, че ще стигне небето, толкова високо го бе издигнал вятърът. Долу всичко изглеждаше дребно и незначително. Двама гърбави, приковани от оловните си котки, лазеха по Полето. Баща и син? Или двама братя?... Какво значение има – той лети! Не знае накъде го носи вятърът, но лети!

В далечината видя огнено кълбо от светлина. Приличаше на слънце, но Раки предварително знаеше, че е нещо друго. Разбра какво е едва когато перата му започнаха да потъмняват, отделяйки синкав дим...

Почна тогава момчето на полета смел да се радва,
втурна се то без водач и в копнеж да достигне небето,
път нависоко набра. Ала зноят на близкото слънце
въсъка дъхав смекчи... Без да е вече баща, се провикна
нешастен бащата:

„Где си, Икаре любим? И где да те диря, Икаре?“

Овидий, „Метаморфози“, VIII 223–232

КРАЙ

© Ивайло Шонов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/389>]